

جنگ فقط ۱۲ روز بود!

صوفیا نصرالهی

روزنامه‌نگار

۱ من نمی‌دانم مسئولان به‌جز رقم دلار، طلا و احياناً چراغ‌های بورس از کسب‌وکارهای مملکت هم خبر دارند یا نه. به‌نظرم بهتر است اطلاع بدهم که هنوز کسب‌وکارها تحت‌تاثیر جنگ ۱۲ روزه‌ی اواخر خردادماه، کمر راست نکرده‌اند. تورم از همان‌روز بیشتر شده ولی پاداش‌ها قطع شده و حقوق‌ها کمتر شده؛ چون ما ۱۲ روز جنگ را پشت‌سر گذاشتیم. یک جای کار گیر اساسی دارد. یک زمانی هشت‌سال جنگ بود و سردار سازندگی در دوران بعد از جنگ، سد ساخت و شرکت‌ها، دوره‌ای از شکوفایی را تجربه کردند. درنتیجه به‌نظرم مشکل آن ۱۲ روز نیست. مشکل سال‌ها سومدیریت و هدر دادن منابع است که حتی همین حالا هم متوقف نمی‌شود تا برگردیم و فکر کنیم چه‌شد که ۱۲ روز جنگ، اقتصاد مملکت را از پا انداخته است. حقیقتاً از غُرزند هم خسته شده‌ام. یعنی به‌نظر می‌رسد اصلاً گوش شنوایی نیست. همه‌ی تصمیم‌ها در حد روزمره و گذران ۲۴ ساعته شده‌اند. با این شرایط، نه از آدم‌ها نشانی می‌ماند، نه از خاک.

۲ فیلم «پریسِر» قاچاق شده و کارگردان و تهیه‌کننده در تلاش برای خنثی کردن این اتفاق، آن را به‌صورت اکران آنلاین در پلتفرم فیلم‌نت قرار داده‌اند. راست‌اش فکر می‌کنم اینجا تقصیر ماست. ما که سر قانون کپی‌رایت شوخی می‌کنیم که می‌توانیم سریال‌ها و فیلم‌های روز جهان را راحت و بدون هزینه ببینیم، عادت کرده‌ایم به اینکه بهایی برای فیلم، سریال و کتاب نپردازیم. در مورد جهان خب دست‌مان کوتاه است. در جزیره‌ای دور از بقیه‌ی دنیا زندگی می‌کنیم که فیلم‌ها و کتاب‌ها به‌دست‌مان نمی‌رسد. در مورد سینمای ایران هم گاهی مسئولان باعث شده‌اند به عادت‌های اشتباه رو بیاوریم. مثل همان زمانی که «سننوری»، بی‌خود و بی‌جهت توقیف شده و مجبور شدیم نسخه‌ی قاچاق‌اش را ببینیم. ولی از مسئولان که توقعی نیست. خودمان باید کار درست را یاد بگیریم. آن چیزی را که قانونی می‌توانیم تهیه‌اش کنیم، به قاچاق‌اش رضایت ندهیم که چرخه‌ی غارتگری «سننوری» تکرار نشود.

۳ این آخر کار اجازه بدهید، از فیلم جالبی بگویم که هفته‌ی پیش دیدم. «خانواده‌ی زر» که البته نسخه‌ی قدیمی آن با نام «جنگ خانواده‌ی زر» گویا به‌لحاظ سینمایی بهتر است، اما این‌هم با حضور دوبایزگر بریتانیایی در خشان، بندیکت کامبرج و اولیویا کولمن، بدی نبود. چیزی که در موردش دوست داشتم، مضمون آن بود. کلادین اتاری که خرده‌جنایت‌های زن و شوهری‌را نمایش می‌دهند، از شاهکار «چه کسی از ویرجینیا ولف می‌ترسد؟» تا همین فیلم، کارهایی هستند که حتی ازدل نمونه‌ی متوسط‌شان هم می‌شود چیزهایی بیرون‌بکشد. آیا در ازدواج، جاه‌طلبی فردی معنا دارد؟ این مفهوم را فینچر به‌منوعی در فیلم «دختر گمشده» گنجانده بود. نظر مرا می‌پرسید، اگر در کار، حرفه و موقعیت اجتماعی‌تان آدم جاه‌طلب هستید، به این معنا که پیشرفت در آن اولویت زندگی‌تان است، تن‌به از ازدواج ندهید. زندگی مشترک یعنی به اشتراک گذاشتن موفقیت‌ها، شکست‌ها و آدم‌های جاه‌طلب عموماً از اینکه چیزی را با کسی به اشتراک بگذارند، هراس دارند. دعوی زوج خانواده‌ی زر هم از همین جا شروع می‌شود. حالا اینکه یک سری بحث حقوق زنان هم همیشه این وسط وجود دارد، حقیقتی است، مثل اینکه مرد، کار بیرون و مطرح‌شدن را برای خودش می‌داند. که البته به‌نظرم فیلم به‌درستی نشان می‌دهد که زن هم وقتی مشغول ارضای جاه‌طلبی‌اش می‌شود، فرقی نمی‌کند. یکبار فیلم را ببینید (به درد بیشتر از یکبار نمی‌خورد) و به این فکر کنید که واقعا برای ازدواج، آدم مناسبی هستید یا نه.

۴ هفته‌ی پیش مطلبی از آرش خوشخوخواندم، درباره‌ی صفتی که نه‌ال تجدد درباره‌ی همسرش ژان کلودکریز و امبر توکو به‌کار برده؛ صاحبان حکمت شادان. بعد خودش از مهرجویی و داریوش شایگان مثال زده بود به‌عنوان کسانی که صاحب این حکمت بودند. روشنفکری که در کارشان حرفه‌ای بودند اما خودشان را جدی نمی‌گرفتند. حتی گاهی خودشان را دست می‌انداختند. صفتی که در هنرمندان و روشنفکران ایرانی کمتر دیده می‌شود. در سیاستمداران‌مان هم، در واقع عموماً ادا‌ی جدی بودن درمی‌آوریم در حالی‌که کارمان را جدی نمی‌گیریم. خروجی‌مان اهمیت چندانی ندارد. فقط ادا‌ی مهم‌بودن را درمی‌آوریم. یک نمونه‌اش همین هفته‌ی پیش، گفت‌وگویی دیدم از مارتین اسکورسزی با جعفر پناهی. هرچه اسکورسزی با آن سن‌وسال و افتخارات‌بازمه بود و شوخی می‌کرد، پناهی تن نمی‌داد به دیالوگ شوخ‌طبعانه. شوخ‌طبعی، خودش حکمت می‌خواهد. حکمت شادان، ترکیب بسیار خوبی است. به‌نظرم بهترین صفتی است که می‌شود در تحسین و بزرگداشت یک نفر به کار برد.

۱۶

۲۴ ساعت

24 HOURS

hammihanmedia@gmail.com

@Hammihanonline

• صاحب‌امتیاز و مدیرمسئول: غلامحسین کرباسچی
• مشاوران: عباس عیدی و احمد زیدآبادی
• سردبیر: محمدجواد روح • معاون سردبیر: مهرداد خدیر • دبیر آنلاین: شبنم رحمتی
• دبیران گروه‌ها: فرزانه طهرانی (اقتصاد) • آرمین منتظری (دیپلماسی و بین‌الملل)
• علی ورامینی (رسانه و فرهنگ) • سمیه منقی (سیاست) • الناز محمدی (جامعه) • آرش خاموشی (عکس)
• مدیراداری و آگهی‌ها: شاهرخ حیدری
• مدیر هنری: مهدی قربانی تبار
• هادی حیدری (طرح و کاریکاتور) • حروفچینی و ویراستاری: شهرام هادی

• تلفن روابط عمومی: ۸۸۷۴۹۳۰۰ • تحریریه: ۸۸۷۳۰۲۹۱ • آگهی‌ها: ۸۸۷۳۵۲۰۷ • نشانی: خیابان شهید بهشتی، خیابان پاکستان، کوچه دوازدهم، پلاک ۱۸
• لیتوگرافی و چاپ: هم‌میهن • تلفن چاپخانه: ۰۲۱۴۶۸۱۱۱۴ • توزیع: نشر گستر امروز نوین • تلفن: ۰۲۱-۶۱۹۳۳۰۰۰

توقف نایذیرها

موفقیت راگبی بازان زن ایرانی در ادامه دیگر افتخارات ورزش زنان از رنسانسی ورزشی و فرهنگی در ایران حکایت دارد

ایرانی این رشته، سابقه‌لژیونری در کشور های اسپانیا، ترکیه، آلمان، انگلیس و هلند را نیز در کارنامه ورزشی خود دارند.

این فوتبال فاسد

موفقیت زنان ایران در ماه‌های اخیر البته کم نبوده است و جز راگبی، کسب عنوان قهرمان تیم ملی والیبال زنان را نیز باید به‌خاطر داشت. بر اینها بیافزاید افتخاراتی که در فوتسال، کوهنوری، پاراومیدانی، قایقرانی، ووشو، جودو، تیراندازی و... ورزشکاران زن ایران به‌دست آورده بودند؛ آن‌هم در شرایطی که، نه بودجه‌های اختصاص یافته‌بدان‌ها قابل مقایسه با بودجه ورزش مردان است، نه توجه رسانه‌ای که به ورزشی چون فوتبال در ایران می‌شود، جای چندانی برای جلب‌توجه مخاطبان به ورزش زنان می‌دهد. باهمه این مصائب همه‌چیز حکایت از این دارد که برای زنان ایرانی محدودیت‌ها چندان رقیب جدی‌ای به‌شمار نمی‌روند و عزم آنها جز اثر از آن است که بخواهند اسیر این موانع شوند؛ حتی اگر در ورزشی که فساد فوتبالی آن شهره عام و خاص است، پاداش صعود به جام جهانی فوتسال زنان، ۵۰ میلیون تعیین شود و پس از کسر مالیات ۴۵ میلیون به بازیکنان اهدا شود یا هنگام تحلیل رئیس جمهور از ورزشکاران، اسامی بازیکنان تیم راگبی در ساعات پایانی حذف شود یا همین الان که زنان راگبی ایران چنین افتخاری را آفریده‌اند، این تیم از داشتن زمین تمرین در تهران محروم باشد.

زنانی که پاپس نمی‌کشند

زنان ایرانی به‌خصوص راگبی‌بازها البته به این تبعیض‌ها عادت دارند اما مسئله این است که آنها خود را ذیل جنبشی تعریف می‌کنند که بهترین عنوان برای آن احتمالاً این است: «توقف ناپذیرها». این را نیز البته گزارشگر سایت آسیا راگبی چندسال پیش و پس از مشاهده پیشرفت روزافزون این رشته در ایران، با نیم‌نگاهی به نقش انکارناپذیر ناهید بیارجمندی که او را باید یکی از بانیان گسترش راگبی در ایران در دهه‌های اخیر دانست، به این شخصیت مطرح راگبی ایران در آسیا و کلیت توسعه این ورزش در کشور داد. جالب آنکه در آن گزارش بیارجمندی که در سال ۱۳۹۸، به انتخاب‌فدراسیون جهانی راگبی در جمع ۱۵ زن تأثیرگذار این ورزش قرار گرفت، از واقعیتی غریب پرده برداشت که شاید برای ما کمی غیرمنتظره باشد: «در ایران خوشبختانه دختران بیشتر از پسران به راگبی علاقه دارند.»

اشتیاقی بزرگتر از موانع

ماجرای راگبی در ایران البته سابقه‌های طولانی دارد و به پیش از انقلاب ۱۳۵۷ بازمی‌گردد. این بازی که حداقل از دهه ۱۳۲۰ به‌طور غیررسمی در آموزش‌های نظامی استفاده می‌شد، پس از انقلاب ایران از رونق افتاد. در این دوران البته بازیکنی ایرانی همچون عادل کردونی، در تیم‌های راگبی اروپایی بازی می‌کرد اما در داخل ایران خبری از راگبی نبود. این وضعیت زمانی تغییر کرد که گروهی از دانشجویان تربیت بدنی به رهبری معلم‌شاید بیژن صفایی، که پدرش بازیکن راگبی بود، در سال ۱۳۷۵ در دانشگاه آزاد، رنسانسی را آغاز کردند. صفایی توانست چند توپ راگبی قدیمی که بین ۳۰ تا ۵۰ سال قدمت داشتند، در انبار یکی از مراکز آموزشی پیدا کند و بدین ترتیب در سال ۱۳۷۹، کمیته راگبی در فدراسیون بیسبال تشکیل شد. در سال ۱۳۸۶، ایران اولین مسابقه آزمایشی مردان خود را انجام داد و در مسابقاتی در سریلانکا، پاکستان را با نتیجه ۲۲ بر ۳ شکست داد. سال بعد از آن نیز تیم راگبی زنان در مسابقات بیرون‌مرزی حضوری موفقیت‌آمیز تجربه کرد. همه این تلاش‌ها وضعیت راگبی را در ایران امروز متحول کرده است؛ به‌طوری‌که از حضور بیش از ۱۲ هزار نفر ورزشکار و بیش از ۳۰۰ مربی با مدارک معتبر جهانی در این رشته سخن به‌میان می‌آید؛ کسانی که شاید مصداق‌هایی روشن باشند از آنچه بیارجمندی بارها آن را اینجا و آنجا تکرار کرده است: «به اشتیاق خود فکر کنید، با موانع خود روبه‌رو شوید.»

فرزاد نعمتی

خبرنگار گروه فرهنگ

ایرانی‌ها صبح روز دوشنبه را با خبری مسرت‌بخش آغاز کردند؛ نایب‌قهرمانی تیم ملی راگبی زنان ایران در رقابت‌های آسیایی این رشته که امسال در مسقط برگزار شد و طی آن، تیم ایران موفق شد با نتایجی در خشان و کارنامه‌ای تحسین‌برانگیز، هر چند با اندکی تلخی شکست در رقابت نهایی، به‌مدال نقره این مسابقات دست یابد. در این مسابقات زنان ایران، نخست‌کره جنوبی را با نتیجه ۲۹ بر ۵ شکست دادند، سپس در مقابل ازبکستان به برتری ۱۲ بر ۵ دست یافتند. نتایج دو بازی بعدی آنها از این هم خبره‌کننده‌تر بود: لبنان را ۳۴ بر صفر بردند و اردن را ۳۹ بر صفر. پس از کسب این نتایج، آنها خود را در فینال بار دیگر روبه‌روی تیم ازبکستانی دیدند که پیش‌تر یکبار طلم شکست را برابر ایران چشیده بود، اما این بار موفق شد ۱۷ بر ۷ مسابقه را به‌نفع خود به پایان برساند و جام قهرمانی این دوره از رقابت‌ها را با خود به خانه ببرد. با وجود این شکست، این نتیجه به یکی از نقا عطف تاریخ راگبی زنان ایران بدل شد؛ زیرا برای نخستین بار بود که چنین افتخاری رقم خورد.

راگبی بازان زن ایرانی البته چهار سال پیش در رقابت‌های غرب آسیا به کسب اولین مدال تاریخ راگبی زنان ایران نائل آمده بودند و با شکست تیم ملی سوریه، به روی سکوفته بودند. جالب آنکه آنها در همان دوره از مسابقات در دور مقدماتی به تیم سوریه باختند و بودند، اما در مسابقه رده‌بندی با جبران آن شکست، نام خود را در تاریخ ورزش ایران ماندگار ساختند. دو سال بعد در سال ۱۴۰۲ روند موفقیت‌های راگبی زنان تداوم یافت و این تیم توانست برای نخستین بار در مسابقات راگبی هفت‌نفره ۲۰۲۳ آسیا در دوحه قطر، صاحب مدال برنز آسیا شود. در آن مسابقات نیز ایران در اولین مسابقه، روبه‌روی ازبکستان قرار گرفت و توانست ۳۱ بر ۱۲ این تیم را شکست دهد.

راگبی؛ در حاشیه یا در صدر؟

چندسال پیش وقتی خبرنگار سایت آسیا راگبی می‌خواست گزارشی درباره رواج این ورزش در ایران بنویسد، متن‌اش را چنین آغاز کرد: «شاید وقتی صحبت از راگبی می‌شود، ایران اولین کشوری نباشد که همه از آن صحبت می‌کنند، اما راگبی در ایران در صدر اخبار است.» اینک و با وجود خوشحالی از موفقیت تیم راگبی زنان ایران، همچنان هنگام خواندن این دو جمله، دو حس متفاوت در ما برانگیخته می‌شود: احتمالاً با بخش اول آن موافقت داریم و بخش دوم را اغراق آمیز ارزیابی می‌کنیم. هرچه باشد، اما بهتر است فراموش نکنیم که گاهی مواقع سوگیری‌ها، افراد را در تشخیص اهمیت واقعی پدیده‌ها نزد سایر مردمان دچار خطا می‌کند. از این منظر شاید برای کسی که چندان علاقه‌ای به ورزش ندارد، تصور اینکه در ایران راگبی، ورزشی پویا و در حال پیشرفت است، کمی عجیب به‌نظر برسد. عجیب‌تر از آن نیز می‌تواند تشکیل تیم ملی زنان این رشته و موفقیت‌های کنونی آن باشد. آماری که سرپرست این فدراسیون در خردادماه سال پیش اما عرضه داشته است، به ما می‌گویند، ۲۲ استان در راگبی فعالیت دارند، در بعضی از استان‌ها جمعیت آماری راگبی به سه‌هزار نفر نیز می‌رسد، در تهران نیز بیش از ۱۰ تیم در حوزه مردان فعالیت می‌کنند و در بخش زنان نیز سه تا چهار تیم حضور دارند. همچنین باید بدین آمار این نکات را نیز افزود که در حالی‌که تیم‌های عربی، اکثر بازیکنان و مربیان‌شان را از کشورهای انگلستان، نیوزلند و استرالیا می‌آورند، اما راگبی مردان و زنان در ایران به‌طرزی خودجوش و به‌رغم حمایت‌های اندک دولتی، راه پیشرفت را می‌پیماید. برای نمونه در سال ۱۴۰۱ تیم مردان ایران در اندونزی با حضور بیش از ۲۰ کشور، مقام چهارم را به‌دست آورد. همین تیم در تورنمنت استانبول نیز مقام دوم را کسب کرد. جالب‌تر اینکه به‌رحی از بازیکنان

چهره

پایان ممنوع‌الفعالیتی

با اعلام علی تاجرنیا، سرپرست باشگاه استقلال، وریا غفوری به‌عنوان مربی به کادرفنی استقلال اضافه شد. غفوری در کنار سایپنتو، کار خود را در استقلال شروع خواهد کرد. باوجودی که باشگاه استقلال مدیر رسانه‌ای و مدیر روابط عمومی دارد، اما علی تاجرنیا بازم خبر مهمی را از طریق صفحه شخصی خود در شبکه اجتماعی ایکس منتشر و اطلاع‌رسانی کرد. گفتنی است به‌صورت ناخوشته، بارها گفته شده بود که وریا غفوری ممنوع‌الفعالیت است و نمی‌تواند بازی یا در تیمی مربیگری کند. حتی گمانه‌زنی‌هایی بود که او را به‌دلیل مسائل غیرفوتبالی از استقلال دور کردند. ماه گذشته نیز کافه وریا در تهران پلمب شد و حواشی زیادی شکل گرفت. باین حال او بازگشتی روبایی به تیم محبوب خود داشته و می‌تواند با صادرشدن کارت مربیگری، روی نیمکت استقلال در کنار سایپنتو حضور داشته باشد. یکی از تصمیمات مهم کادر مدیریتی برای افزایش مقبولیت، بازگشت غفوری بود که درنهایت رخ داد تا سکو‌ها، متحدتر از همیشه شود.

کتابخانه

بازآفرینی تاریخ محرم

کتاب «آیین گل: مراسم محرم خرم آباد لرستان ۱۴۰۱-۱۳۶۳»، در سومین دوسالانه کتاب عاشورا به‌عنوان اثر برگزیده در رشته هنر معرفی شد. این کتاب با تصویرگری حجت‌الله سپهوند و مقدمه سیدفرید قاسمی منتشر شده و در آن بیش از سده‌ها لحظه‌های پرشور و ارادت مردم خرم‌آباد به امام حسین (ع) ثبت شده است. کتاب «آیین گل» در زمینه تاریخ عاشورایی و آیین‌های محرم خرم‌آباد لرستان است که از سال ۵۷۰ قمری تا سال ۱۴۰۱ خورشیدی را پوشش می‌دهد. تصاویر حجت‌الله سپهوند نعت‌ها خاطرات شخصی او از کودکی و جوانی در کنار خانواده در ماه محرم را بازآفرینی می‌کنند، بلکه آیین‌های سنتی مردم خرم‌آباد را با دقت و جزئیات تاریخی به تصویر می‌کشند. از دسته‌های عزاداری، زنجیرزنی، تعزیه‌خوانی و روضه‌خوانی گرفته تا آیین خاص «گل» که در آن خاک قبر بر سر صورت عزاداران ریخته می‌شود؛ همه به‌گونه‌ای ثبت شده‌اند که هم بار معنوی، هم شور اجتماعی مراسم را نشان می‌دهند. این کتاب علاوه بر ثبت آیین‌ها، اهمیت فرهنگی و معنوی این سنت‌ها را بر جسته می‌کند و نقش آن‌ها در حفظ هویت مذهبی و ملی لرستان را آشکار می‌سازد. «آیین گل» در ۱۸۵ صفحه تمام‌رنگی، از سوی انتشارات خانه فرهنگ و هنر گویا منتشر شده و در سومین دوسالانه کتاب عاشورا به‌عنوان اثر برگزیده در رشته هنر معرفی شده است.

آیین گل

تصویرگر:

حجت‌الله سپهوند

انتشارات:

خانه فرهنگ و هنر گویا

تاریخ

روز ملی چک

جمهوری چک تا اوایل قرن بیستم، بخشی از امپراتوری مجارستان را تشکیل می‌داد اما در سال ۱۹۱۸ از امپراتوری اتریش-مجارستان جدا شد و در ۲۸ اکتبر ۱۹۱۸ اعلام استقلال کرد.

به‌همین دلیل این روز، روز ملی جمهوری چک تعیین شده است. این کشور با ۸۶/۷۸ کیلومتر مربع مساحت و بیش از ۱۰ میلیون نفر جمعیت در مرکز اروپا قرار گرفته است. بیش از ۸۰ درصد مردم این کشور ملیت چک داشته و به‌نژاد سفید اروپایی تعلق دارند. اکثریت مردم چک، مسیحی و کاتولیک‌اند. زبان رسمی مردم، چکی است اما زبان‌های لهستانی، آلمانی و اسلواکیایی هم در این کشور رواج دارد. بعد از جنگ جهانی این کشور ذیل بلوک شرق قرار گرفت و خدادهایی نظیر «بهار پراگ» در سال ۱۹۶۸ تلاش‌هایی بود از جانب جامعه چک برای رهایی از یوغ شوروی که به شکست انجامید. باین همه با شروع اصلاحات در بلوک شرق، حکومت کمونیستی در چکسلواکی نیز از کار کناره گرفت و نظام سیاسی این کشور به جمهوری فدرال چک و اسلواکی تغییر نام داد. از اول ژانویه ۱۹۹۳ دو کشور اسلواکی و چک، نام کشور چکسلواکی از فهرست کشورهای جهان حذف شد.